

Anna Šochová

Prozření

Patrik se zatajeným dechem nahlížel do sousední zahrady. Nemohl být viděn, ale jeho rozčilený dech mlžil sklo i přes žaluzie.

Ona, stále zahalená, tajemná a vzrušující, zamávala glymobilu svého návštěvníka. Ladně se otočila a pružnou chůzí se vracela k svému domu z devadesátých let minulého století. Nedokázal odhadnout její věk. Ani dalekohledem nepronikl pod poloprůsvitné šály a hedvábné rukavičky nad lokty. Ale ty štíhlé dlouhé nohy, tu a tam zahlédnutý pramen světlých kadeří...

Tajemná kráska jako z harlequinské knihovny nebožky matky. Snad je to tak lepší. Mohl stále znovu a znovu snít o barvě jejích očí, o hedvábné pleti, jemnější než ony pastelové návleky na předloktích -dost! Zase ucítil podivné chvění a tlak. Bylo mu nepopsatelně, skoro bolestivě napjaté, tam dole až pod vybledlým obrázkem medvídky. Zase mu bude hůř a hůř, skoro do omdlení. Raději stiskl knoflík a nechal se kladkostrojem něžně nadzvednout a přetáhnout do kuchyně. Byl přece uprostřed přípravy čínské wej-mej, a tak si teprve po hodině kuchtění na ony potíže vzpomněl. Již zcela odezněly a Patrik si oddechl.

Cokoliv tam dole mělo nádech odpornosti, jak mu matka vštípila.

Náhle zbystřil. Zvonek! Návštěva? Otočil se k minivelínu. Na monitoru spatřil známou postavu. Srdce mu vyskočilo až ke krku. Přestože počítač spustil matčinu obvyklou opatrnostní litanii, okamžitě přikázal otevřít.

Než prošla cestičkou k vykládaným dveřím, projel bleskově po kolejích přes jídelnu a halu a rozechvěle stanul v přijímacím salonu. Nervózně se pohupoval v postroji a skoro hladově vyhlížel zdroj svých znepokojivých představ. Sotva ji uviděl, vypnul mu mozek a stěží vykotal příslušné seznamovací fráze. Nastalo rozpačité ticho, v němž téměř každou buňkou vnímal zpytavý pohled i vlastní strach ze všeho, co přijde. Prvně v životě si připadal divně, když pozorovala koleje, kladky i pohodlné popruhy. Měla k uzoufání sladký hlas, jistě je i pod těmi závoji právě taková, jako každý z těch jeho mučivých snů!

"Netušila jsem, že máme tolik společného."

Klesla mu čelist. On a ona? Vždyť ani růžová látka nemohla zakrýt nádherné tmavé mandlové oči a hladké čelo.

"Ani mí přátelé netušili, co vás dělí od světa. Jsem vděčná své zvědavosti, která mne za vámi přivedla. Možná jste dosud netušil, že nejste sám. Je nás kolem stovky, společně neseme následky krutého dětství a pomáháme si."

"Kruté dětství? Nechápu..."

Jediným pohybem uvolnila a odhodila růžový šál. Zatímco sledoval jeho plavné klesání, dupla nožkou. Jen ať se neodvrací, musí si zvyknout hned!

Ó, byla krásná... jenže jen jaksi napůl. Od levého spánku k bradě se táhla podivná rána. Černé okraje, spečené jako velmi oschlé vařené hovězí, pod tím temně rudé svaly, tepající céva a tmavý otvor. Blýsklo tudy cosi bílého - nu ovšem, zíral na sedmičku vlevo dole! Ovládl bouřící se žaludek, přestože dívka polkla a skrze díru tím *vyplavila* zpěněný pramínek, pomalu se táhnoucí až k alabastrovému poprsí.

Mlčení ji téměř vyvedlo z míry. Popotahovala se za prstíky rukaviček, až v nich suše chrastilo. Začala přecházet po peršanu a chrčila podivuhodný příběh, starý téměř dvacet let. Lidé tehdy ještě primitivně udržovali domácnosti mytím všeho, co dnes běžně končí v granulátorech. Samý saponát a detergent, fuj! A děcko v televizní reklamě, ráchající se v tom hnusu, hlazené po tváři "klásnými obláčky"! Patrika málem už ani džentlmenství nezachránilo. Naštěstí ještě nevečeřel, a tudíž neměl co zvracet.

Uprostřed krutého vnitřního zápasu dívčina pravá rukavička povolila a Patrik měl vyhráno. Fascinovaně sledoval našedlé korálky, padající do měkkého koberce. Dívka zaklela a vrhla se za nimi. Teprve když sebrala poslední článek svých uhnílych prstů, omluvně se usmála.

"Ani Štěpánův biokanagom všechno nevydrží."

Patrik jako kdyby náhle uslyšel svou mamá. Za tohle tě tedy tvá kráska považuje?! Za komediantskou obludu? Cožpak by tvá jemnocitná mamá cosi *takového* mohla dopustit?

Vzchopil se a hrdě narovnal. Ano, mamá byla dáma, kultivovaná, vznešená, křehká a jemná. Výmluvným gestem ukázal ke dveřím. Ať zmizí, okamžitě, úplně a zcela!

Ohromil ji, ale němé výzvy uposlechla. Na rozloučenou se ještě otočila, pokrčila roztomile pihovatý nosík a ťala.

"Stejně se tu nedá dýchat!"

Přestože mu nic horšího nemohla povědět, znovu stál za žaluziemi a dychtivě sledoval vlnění jejích boků,

jak plula mezi květinami domů. Ač ztratila opar tajemnosti, na prostor hluboko pod středem mezi suchými zipy to vliv nemělo. Zase známý tlak a směs podivných pocitů! Kdyby nevěděl, že jeho pátrání skončí jakousi příšerně strašlivou odporností...

Nechtěl poslouchat tenounký hlásek kdesi na dně vědomí. Sliboval slastnou, příjemnou úlevu, ale Patrik se nenechal zmást. Mamá přece řekla, že rozepínání je eané!

Ano. Vždy se mohl stoprocentně spolehnout na matčinu moudrost, skvěle těsnící gumičky a spolehlivé zapínání. Jsou superabsorpční, efektivní a slouží již pětadvacet let. Ale - co je pod nimi? Tenounký hlásek začal znovu a jinak. Brr, jak hříšná otázka!

Stoje před benátským zrcadlem pozoroval metrákový vak svých plenkových kalhotek a hlavou mu bez ustání znělo:

Má je můj zadeček opravdu rád?